

то се открие възможността тази фигура да бъде натоварена с по-висока семантика, да премине в режима на символните означавания. От съвместеното предикативно пространство тя може да черпи различни поражащи матрици – напр. (стена∩прозорец) – „стъклена стена“, но и „прозорец, гледащ наникъде“; (камина∩череп) – „огнедишащо слово“, но и „неизразимост на Логоса“. Задействането на текстообразуващата програма се състои в това, че подобна матрица започва мощно да генерира предикации, да разгръща сюжета, заложен в „дълбинните пропозиции“ (по Андерсън), под индексите-ключови думи на мотивите или в „хипограмите“ (казано по Рифатер) да отключва фонда от културни и литературни асоциации. Освен това матрицата раздвижва мотивната мрежа в паметта, възбуждайки избирателно и други мотиви във връзка с оформянето на един или друг сюжет.

Очевидно в подобни случаи генеративната тяга се съдържа не в симптоматиката на думите на съхранената в паметта творба, а в *процеса, осцилирането между тях*, в тяхното безсъзнателно, в общия смислов знаменател, променящ значението на всеки от термините, взети поотделно и поражащ надредно, неизразено значение.

3. Гъвкавостта на мотивната мрежа в паметта се изразява не само в това, че тя може всеки път да се активизира чрез възбуждането на различни свои участъци (различни траектории между мотивите), но и чрез способността им да префункционализират своята семантика, дори да се изпълват с противоположни смисли.

Следващото изложение ще се опита да конкретизира изложените хипотези. Ето един откъс от „Нощ“:

... Но една
душа все тайно зарад мене
ще жали още. В лунна нощ
когато влюбени зефири
милуват полските цветя
и скрито някъде поточе
в самотност тъжно ромоли
ще дойде тя – преплетен бурен